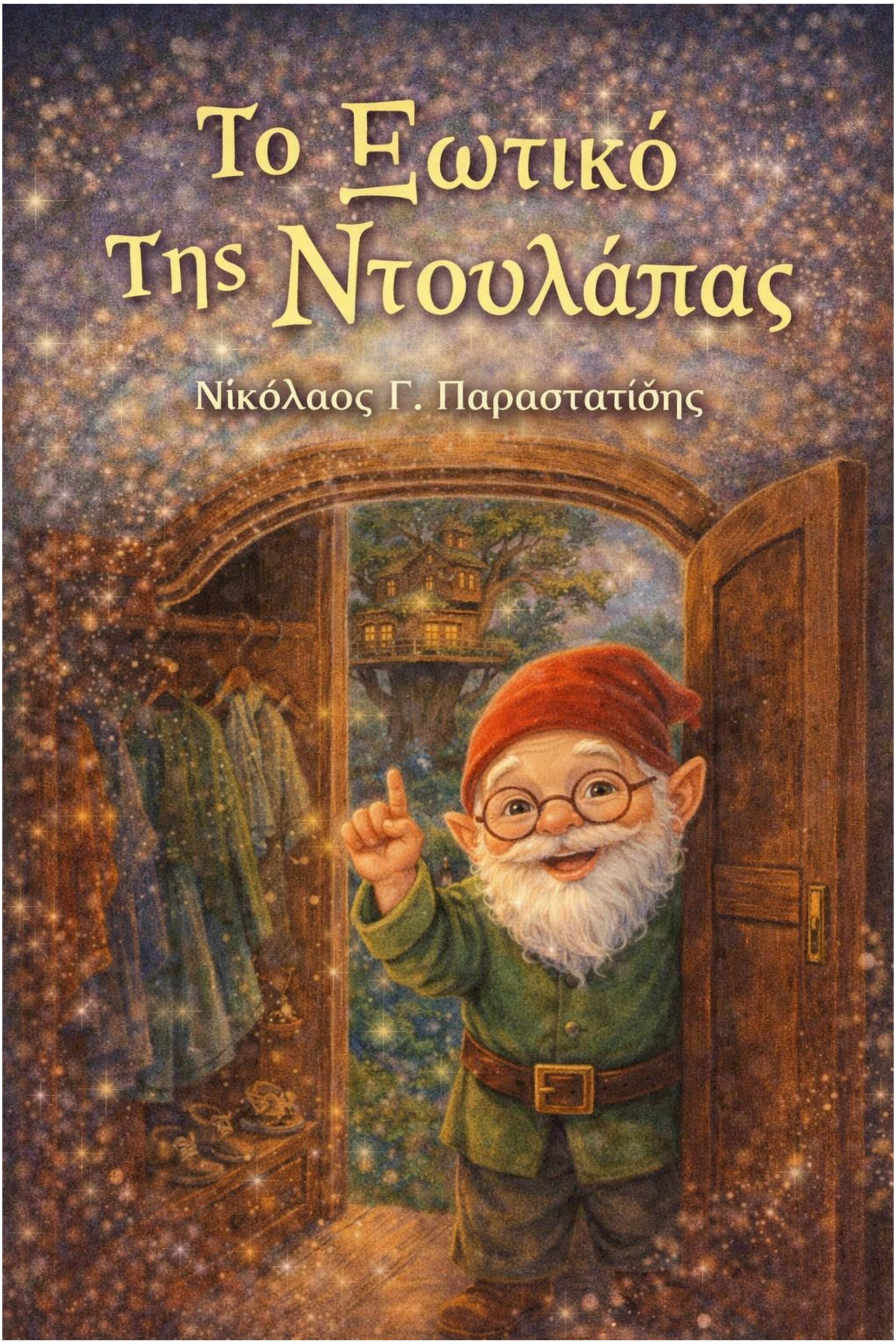

Το Ξωτικό
Της Ντουλάπας
Νικόλαος Γ. Παραστατίδης

Αφιέρωση

Αυτό είναι το παραμύθι της Όλγας, για να το μοιραστεί με όποιους αγαπάει…

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τα ξωτικά υπάρχουν

Τα ξωτικά υπάρχουν.

Αν ρωτήσεις ένα παιδί στο δρόμο, θα σου απαντήσει χωρίς να το σκεφτεί στιγμή:

— «Ναι, φυσικά και υπάρχουν!»

Μόνο οι μεγάλοι προσποιούνται πως τα ξέχασαν. Ίσως γιατί έπαψαν να πιστεύουν στα θαύματα... ή γιατί φοβούνται μήπως τους πουν ονειροπόλους.

Μα η αλήθεια παραμένει ίδια, από τότε που γεννήθηκε το πρώτο αστέρι στον ουρανό:

Τα ξωτικά ΥΠΑΡΧΟΥΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η καθημερινότητα των ξωτικών

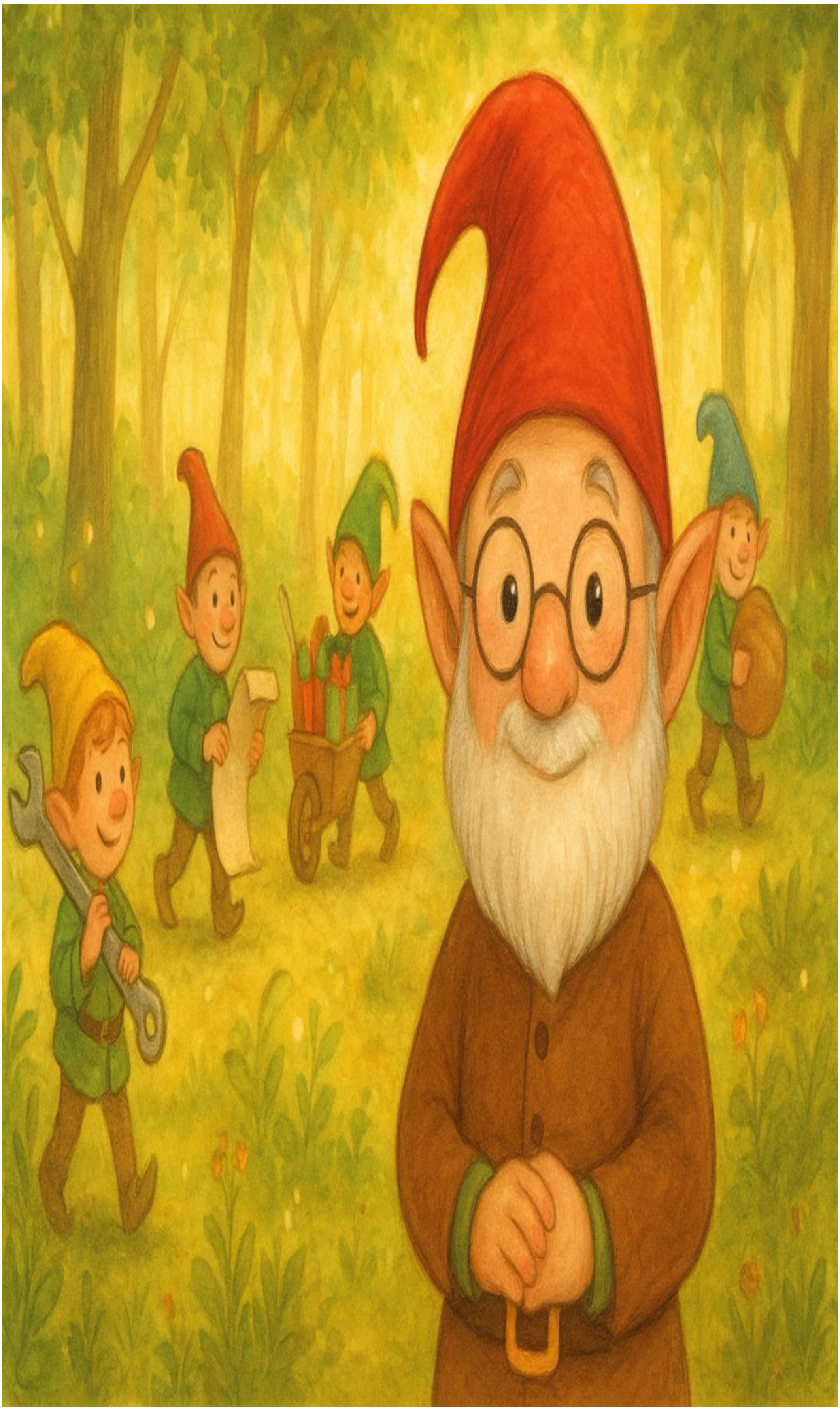
Όπως οι άνθρωποι, έτσι και τα ξωτικά έχουν τη δική τους καθημερινότητα και τις δικές τους δουλειές.

Οι περισσότεροι ξέρουμε τα ξωτικά-βοηθούς του Άγιου Βασίλη — εκείνα τα χαρούμενα πλασματάκια που δουλεύουν ασταμάτητα για να φτιάξουν και να παραδώσουν όλα τα παιχνίδια που ζητούν τα παιδιά.

Μα υπάρχουν κι άλλα ξωτικά, λιγότερο γνωστά, που δεν μένουν στο χιονισμένο Βόρειο Πόλο.

Ένα από αυτά είναι ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης, ένα μικρό ξωτικό με μεγάλη καρδιά και σπουδαία αποστολή:

να προσέχει κάθε παιδί που του αναθέτουν, ώσπου να φτάσει στην εφηβεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης

Ίσως να αναρωτηθείτε: «Τι σημαίνει άραγε Ντουλαπούλης;»

Ε, λοιπόν, η απάντηση κρύβεται μέσα στο ίδιο του το όνομα!

Βλέπετε, κάθε φορά που ο κύριος Ντούλης αναλαμβάνει να προσέχει ένα παιδί, μετακομίζει στο σπίτι του — και πιο συγκεκριμένα, στο ντουλάπι του δωματίου του.

Γιατί, όπως όλοι ξέρουμε, κανένα παιδικό δωμάτιο δεν είναι ολοκληρωμένο χωρίς ένα ντουλάπι ή ντουλαπάκι!

Εκεί μέσα ο κύριος Ντούλης βρίσκει ό,τι χρειάζεται: παιχνίδια, βιβλία, μικρούς θησαυρούς… και πάνω απ’ όλα, ησυχία και θέα προς το πιο όμορφο πράγμα στον κόσμο — το παιδί που προσέχει.

Ο κύριος Ντούλης λάτρευε τα παιδιά… και φυσικά, τις παιδικές ντουλάπες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Το σπιτάκι στο μαγεμένο δάσος

Ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης είχε το δικό του, όμορφο σπιτάκι μέσα στο μαγεμένο δάσος.

Ήταν χτισμένο στην κουφάλα ενός γέρικου, σοφού και καλοκάγαθου δέντρου, που τον φιλοξενούσε χρόνια ολόκληρα.

Η μικρή του πόρτα είχε στο κέντρο ένα στρογγυλό παραθυράκι με πολύχρωμο βιτρό, ζωγραφισμένο με λουλούδια και πεταλούδες.

Και λίγο πιο πάνω, ένα μικρό μπαλκονάκι — τόσο δα — από όπου ο κύριος Ντούλης συνήθιζε να βγαίνει τις ηλιόλουστες μέρες, να αναπνέει τον καθαρό αέρα του δάσους και να χαιρετά τους φίλους του τα πουλιά.

Ήταν το πιο γλυκό και τακτοποιημένο ξωτικόσπιτο σε ολόκληρο το δάσος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Μια φθινοπωρινή μέρα αναμνήσεων

Ήταν μια φθινοπωρινή μέρα, κι ο αέρας είχε μέσα του λίγη από την ψύχρα του επερχόμενου χειμώνα.

Ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης καθόταν αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, μέσα στο ζεστό του δεντροσπιτάκι, πίνοντας ένα ποτήρι κακάο που αχνίζε.

Έτσι όπως κοιτούσε απέναντι, τα μάτια του στάθηκαν στα πορτρέτα των παιδιών που είχε προσέξει στα πολλά χρόνια της υπηρεσίας του.

Κάθε κορνίζα μια ιστορία, κάθε χαμόγελο μια ανάμνηση.

Κι αν αναρωτιέστε ποιος ζωγράφισε όλα αυτά τα πορτρέτα;

Μα φυσικά — ο ίδιος ο κύριος Ντούλης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ένα γράμμα κάτω από την πόρτα

Καθώς ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης καθόταν στην καρέκλα του και αναπολούσε τα παλιά, άκουσε ξαφνικά γρήγορα βήματα έξω από την πόρτα του.

Πριν προλάβει να αναρωτηθεί ποιος ήταν, ακούστηκε ένα απαλό σύρσιμο κάτω από την πόρτα.

Έσκυψε και τι να δει; Έναν φάκελο!

Τα μάτια του έλαμψαν.

Γεμάτος χαρά σηκώθηκε να τον πάρει — γιατί ήξερε πολύ καλά τι σήμαινε αυτό:

είχε μόλις φτάσει η νέα του αποστολή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η νέα αποστολή

Ο φάκελος έδειχνε κάπως παλιός και ταλαιπωρημένος.

«Αχ, αυτά τα ταχυδρομικά ξωτικά!» σκέφτηκε ο κύριος Ντούλης γελώντας.

«Πάντα δίνουν προτεραιότητα στα γράμματα των παιδιών προς τον Άγιο Βασίλη. Και με τόσα γράμματα που έχουν να μεταφέρουν... ε, καλά κάνουν!»

Τους συγχώρεσε στο λεπτό, όπως πάντα έκανε.

Χωρίς άλλες σκέψεις, άνοιξε τον φάκελο — και, όπως το περίμενε, μέσα βρήκε τη νέα του αποστολή.

Αυτή τη φορά έπρεπε να προσέχει δύο αδέλφια, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, που ζούσαν σε μια πόλη δίπλα στη θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η προετοιμασία για τη νέα αποστολή

Μόλις τελείωσε την ανάγνωση του γράμματος, ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης έτρεξε να ετοιμάσει τη βαλίτσα του για το σπίτι όπου ζούσαν τα δύο αδέλφια.

Στη βαλίτσα έβαλε δύο αλλαξιές ρούχα, τα αγαπημένα του βιβλία για τον ελεύθερο χρόνο του και, φυσικά, το μπλοκ ζωγραφικής του.

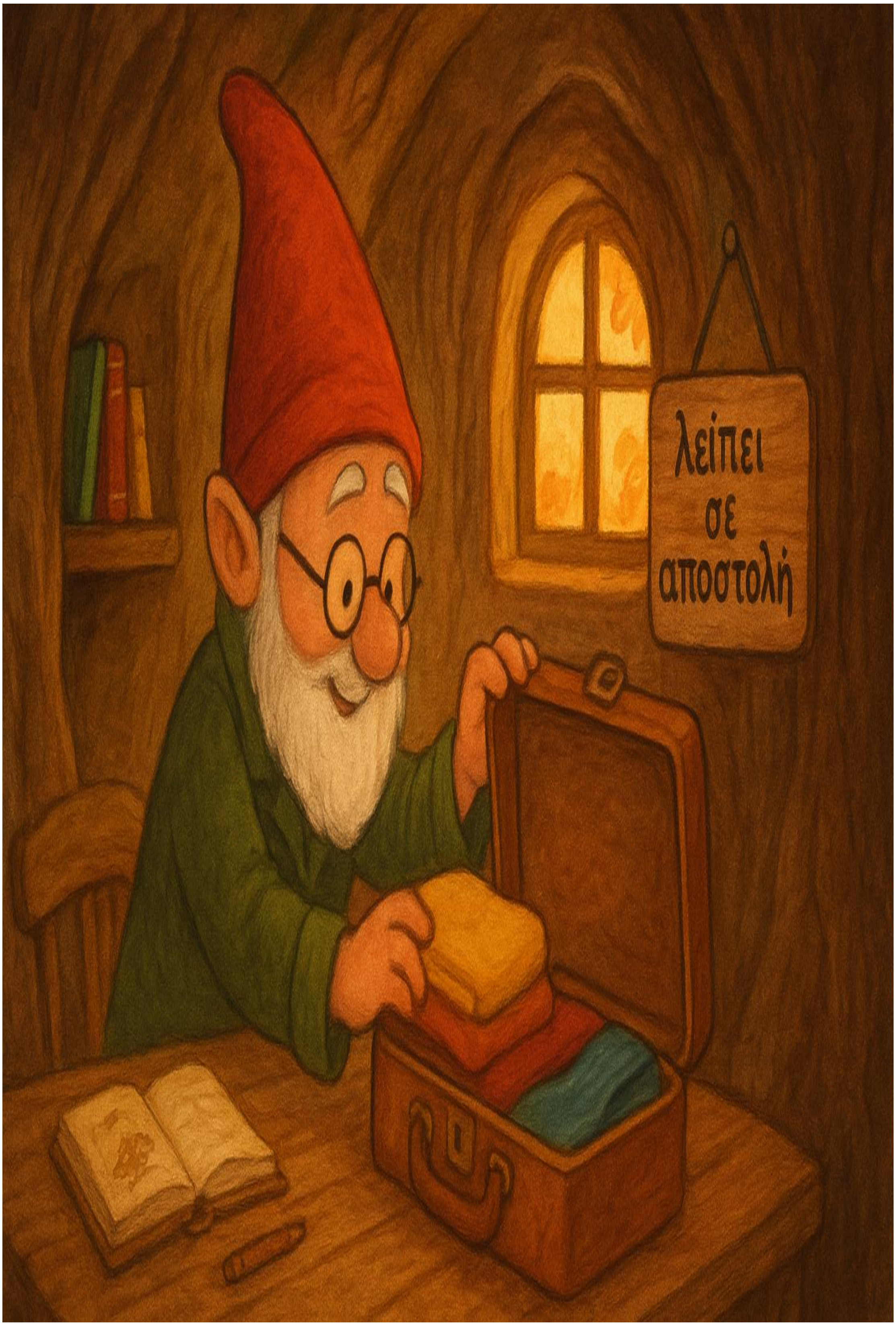
Γιατί, όπως έχουμε ξαναπεί, πάντα ζωγράφιζε ο ίδιος τα πορτρέτα των παιδιών που πρόσεχε.

Αφού είδε ότι ήταν έτοιμος, κρέμασε στην πόρτα του σπιτιού του μια μικρή ταμπελίτσα που έγραφε πως λείπει σε αποστολή.

Έπειτα στάθηκε στο κέντρο του δωματίου, χτύπησε τα δάχτυλά του και…

πουφ!

Βρέθηκε αμέσως στο σπίτι όπου έμεναν τα δύο αδέλφια, όπως έγραφε το γράμμα.

λείπει
σε
αποστολή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η νέα του φωλίτσα

Μόλις βρέθηκε στο σπίτι όπου ζούσαν τα δύο αδέλφια, ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης άρχισε αμέσως να ψάχνει πού θα εγκατασταθεί.

Βρήκε γρήγορα το παιδικό δωμάτιο και, μόλις μπήκε μέσα, είδε μια μεγάλη ντουλάπα που ξεκινούσε από το πάτωμα και έφτανε μέχρι το ταβάνι.

«Αχά!» είπε χαρούμενα. «Εδώ θα μείνω — και θα είμαι πολύ άνετα!»

Έτσι λοιπόν, μέσα σε αυτή τη μεγάλη ντουλάπα, έστησε το μικρό του προσωρινό σπιτικό, όπως έκανε πάντα όταν αναλάμβανε μια νέα αποστολή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Μια μεγάλη… έκπληξη!

Αφού λοιπόν τακτοποίησε τα πράγματά του μέσα στη ντουλάπα, ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης αποφάσισε να εξερευνήσει το δωμάτιο όπου έμεναν τα δύο αδέλφια.

Παρατήρησε ότι σε μια άλλη ντουλάπα, κάπως σκονισμένη, υπήρχαν τοποθετημένα παλιά παιχνίδια.

Στους τοίχους είδε αφίσες από heavy metal συγκροτήματα, καθώς και κασκόλ ποδοσφαιρικών ομάδων.

Όμως αυτό που τον άφησε πραγματικά άφωνο ήταν μια φωτογραφία πάνω στο γραφείο:

έδειχνε τα δύο παιδιά… να είναι νεαροί ενήλικες, γελαστοί, στο δρόμο προς το πανεπιστήμιο!

Τα παιδιά είχαν μεγαλώσει.

«Και τώρα… τι θα κάνω;» σκέφτηκε ο κύριος Ντουλαπούλης, νιώθοντας για πρώτη φορά μια μικρή ανησυχία να του γαργαλάει την καρδιά.

HEAVY METAL
SOCCER CLUB

ΚΡΦΑΛΑΙΟ 11

Το λάθος των ταχυδρομικών ξωτικών

«Αχ, αυτά τα ταχυδρομικά ξωτικά…» σκέφτηκε ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης.

«Έπρεπε να το καταλάβω πως μου παρέδωσαν τον φάκελο καθυστερημένα.

Φαινόταν από το πόσο ταλαιπωρημένος και τσακισμένος ήταν…»

Με βαριά καρδιά πήρε την απόφαση:

θα έμενε σε αυτό το σπίτι για πολλά χρόνια, χωρίς να έχει παιδιά να προσέξει.

Βλέπετε, χρειάζεται πολύς καιρός ώσπου η Αρμόδια Υπηρεσία Προσοχής Παιδιών των Ξωτικών

να αντιληφθεί ότι έχει γίνει κάποιο λάθος…

Αχ, καημένε κύριε Ντουλαπούλη…

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Μια νέα καθημερινότητα

Ο κύριος Ντουλαπούλης το πήρε απόφαση.

Έπρεπε να ζήσει στο σπίτι των παιδιών — που πλέον είχαν μεγαλώσει — και να περιμένει ώσπου να λάβει ενημέρωση για τη νέα του αποστολή.

Με την ταχύτητα, βέβαια, που δουλεύει η Ταχυδρομική Υπηρεσία των Ξωτικών, μάλλον θα περίμενε καιρό… εκτός κι αν έκαναν λάθος πάλι.

Έτσι λοιπόν, τακτοποίησε την κατοικία του στην πιο βολική ντουλάπα που βρήκε.

Περνούσε τον χρόνο του διαβάζοντας τα βιβλία του, γράφοντας τα απομνημονεύματά του και — πού και πού — μετακινούσε ή έκρυβε μικροπράγματα μέσα στο σπίτι, έτσι για να βλέπει τους ενοίκους να ξαφνιάζονται.

Και τότε γελούσε μόνος του…

Ε, ναι, και τα ξωτικά είναι λιγάκι σκανταλιάρικα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Το απρόσμενο ΓΙΟΥΠΙ

Μια μέρα, την ώρα που ο κύριος Ντουλαπούλης σκεφτόταν τι να κάνει :

αν θα σκαρφιζόταν κάποια μικρή σκανταλιά για τους ενοίκους του σπιτιού, αν θα διάβαζε ένα από τα αγαπημένα του βιβλία, ή αν, επιτέλους, θα έγραφε ένα ακόμη κεφάλαιο από τα απομνημονεύματά του που όλο ανέβαλλε — άκουσε έναν ήχο που έκανε την καρδιά του να σκιρτήσει από ελπίδα.

Ταπ ταπ ταπ — γρήγορα βήματα από μικρά ποδαράκια.

Και αμέσως μετά: ντοϊνκ ντοϊνκ, ο ήχος της σούστας ενός κρεβατιού που χοροπηδά.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, μισάνοιξε την πόρτα της ντουλάπας του και… τι να δει;

Ένα μικρό κοριτσάκι χοροπηδούσε χαρούμενο πάνω στο κρεβάτι, γεμάτο ενέργεια και γέλιο.

«ΓΙΟΥΠΙΙΙ!» φώναξε — και από μέσα του, και απ’ έξω του — ο κύριος Ντούλης Ντουλαπούλης.

Επιτέλους… είχε ξανά παιδί!

ΓΙΟΥΠΙ!

ΚΕΓΑΛΑΙΟ 14

Η Γνωριμία

«Ε, κοριτσάκι… πώς σε λένε;» είπε ψιθυριστά ο κύριος Ντουλαπούλης με την απαλή ξωτικοφωνή του· μια φωνή που μόνο τα παιδιά μπορούν να ακούσουν.

Η μικρή σταμάτησε απότομα το χοροπηδητό της και έστρεψε το βλέμμα της προς τη ντουλάπα. Εκεί είδε τον κύριο Ντουλαπούλη να της χαμογελάει ζεστά, με τα μάτια του να λάμπουν σαν μικρά αστεράκια.

Με τον τρόπο που μόνο τα παιδιά καταλαβαίνουν –χωρίς εξηγήσεις, χωρίς φόβο, μόνο με την καρδιά– η μικρή ένιωσε ότι το ξωτικό ήταν φίλος.

«Όλγα…» απάντησε δειλά αλλά χαρούμενα.

«Όλγα,» είπε ο κύριος Ντουλαπούλης, «θες να γίνουμε φίλοι και να παίζουμε παρέα;»

«Ναι!» φώναξε ενθουσιασμένη η Όλγα, και σκαστή από χαρά έτρεξε έξω από το δωμάτιο.

«Μαμά, μαμά! Ο κύριος ντανταπούλης είναι φίλος μου!»

Η μαμά της χαμογέλασε αφηρημένα, χωρίς να δώσει σημασία — γιατί, όπως είπαμε και στην αρχή του παραμυθιού, οι μεγάλοι δεν ακούν τις ξωτικοφωνές… ούτε βλέπουν τα μικρά θαύματα που βλέπουν τα παιδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Το ταξίδι στο νέο σπίτι

Η ώρα πέρασε γρήγορα και η μικρή Όλγα έπρεπε να φύγει από το σπίτι του παππού και της γιαγιάς και να επιστρέψει στο δικό της.

Ο κύριος Ντουλαπούλης, όμως, δεν έχασε την ευκαιρία. Είχε ήδη ετοιμάσει τα λιγοστά του πράγματα και τα είχε βάλει στη μικρή του βαλίτσα.

Τη στιγμή που η Όλγα φόρεσε το μπουφάν της, εκείνος πήδηξε με μια χαριτωμένη κίνηση.

«Τσούπ!»

Και πριν προλάβει κανείς να το καταλάβει, είχε βρεθεί μέσα στην τσέπη του μπουφάν της.

Ήταν πια αποφασισμένος.

Ήρθε η ώρα να γνωρίσει το νέο του σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Το δωμάτιο της Όλγας

Μόλις βρέθηκε στο νέο του σπίτι — και πιο συγκεκριμένα στο δωμάτιο της Όλγας — ο κύριος Ντουλαπούλης δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

«Ουάου!» αναφώνησε. «Τι υπέροχο δωμάτιο είναι αυτό!»

Και πράγματι ήταν.

Ένα παιδικό, ζεστό δωμάτιο, με ένα μικρό κρεβάτι γεμάτο λούτρινα κουκλάκια που έμοιαζαν έτοιμα να διηγηθούν ιστορίες.

Και η ντουλάπα… Ω, τι υπέροχη ντουλάπα ήταν αυτή!

Οι πόρτες της ήταν στολισμένες με μονόκερους, μπαλαρίνες και μια νεράιδα.

Μια νεράιδα που έκανε τον κύριο Ντουλαπούλη να θυμηθεί μια παλιά, καλή του γνωστή — και την καρδιά του να χτυπήσει λίγο πιο γρήγορα.

Αλλά… αρκετά με αυτά.

Ο κύριος Ντουλαπούλης πήρε τη βαλίτσα του και έστησε το νέο του σπιτικό μέσα σε εκείνη την υπέροχη ντουλάπα.

Φαινόταν πως εδώ… θα περνούσε πολύ όμορφα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η ιστορία πριν τον ύπνο

Είχε πια βραδιάσει και η μικρή Όλγα έπρεπε να κοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί είχε σχολείο — στο νηπιαγωγείο που της άρεσε τόσο πολύ.

Όμως, όσο γενναίο παιδί κι αν ήταν… ε, όπως όλα τα παιδιά, φοβόταν λίγο το σκοτάδι.

Ξέρετε… εκείνους τους παράξενους ήχους που κάνει το σπίτι τη νύχτα:

σκριτς, σκρατς και διάφορα άλλα.

Και μη μου το παίζετε γενναίοι τώρα που μεγαλώσατε — όλοι φοβόμασταν το σκοτάδι όταν ήμασταν μικροί…

Ο κύριος Ντουλαπούλης, από τη νέα του κατοικία, είδε την Όλγα να κρατά σφιχτά αγκαλιά το αγαπημένο της αρκουδάκι και να στριφογυρίζει χωρίς να μπορεί να κοιμηθεί.

Χαμογέλασε τρυφερά.

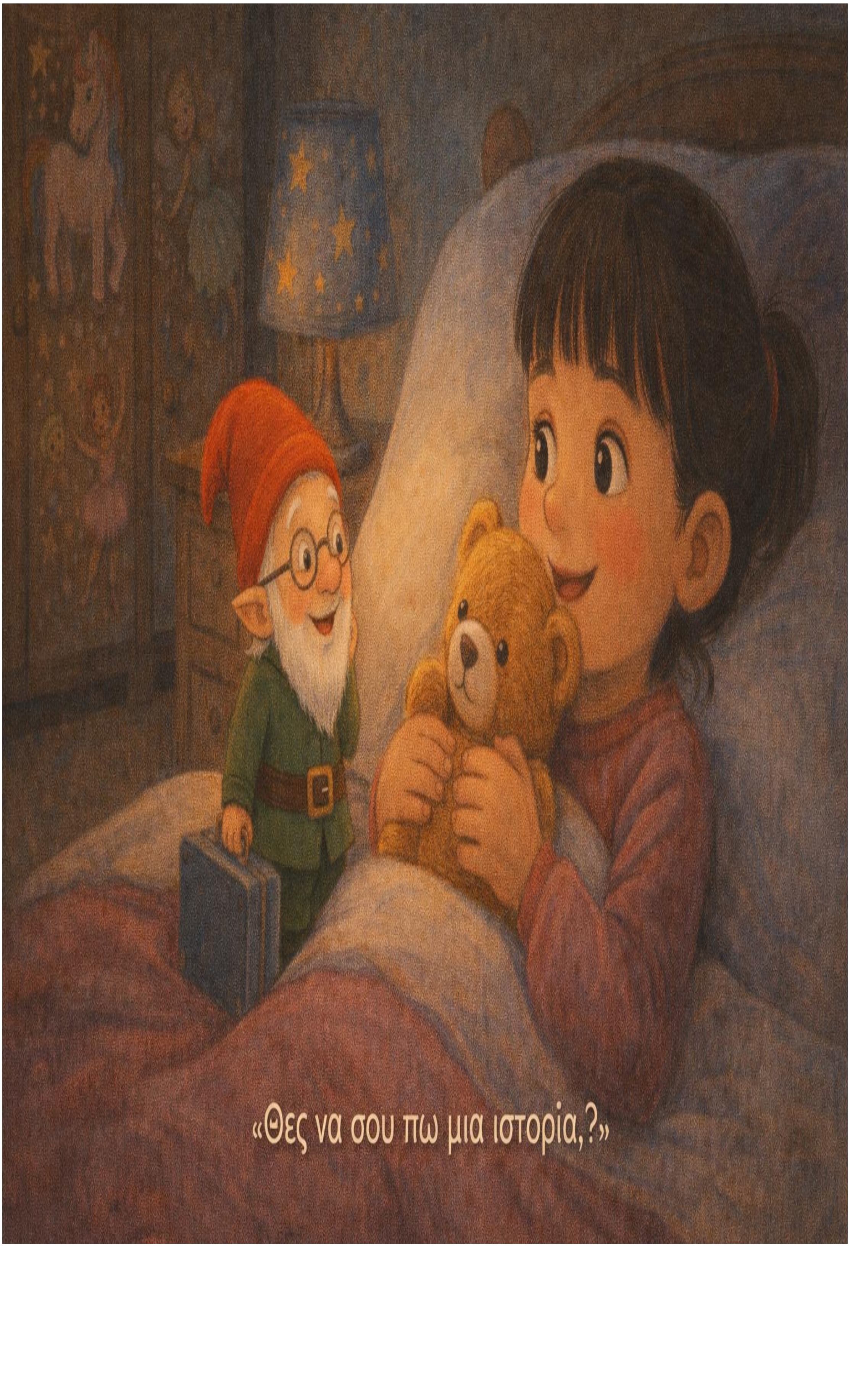
«Ήρθε η ώρα…» σκέφτηκε. «Ώρα να της αφηγηθώ μια ιστορία.»

Πλησίασε αθόρυβα το κρεβάτι της, κάθισε απαλά στο μαξιλάρι όπου ακουμπούσε το κεφαλάκι της και της ψιθύρισε:

«Θες να σου πω μια ιστορία;»

Η Όλγα κούνησε το κεφάλι της με ενθουσιασμό και χαμογέλασε πλατιά.

Τώρα είχε δίπλα της έναν φίλο — κι έτσι… δεν φοβόταν πια το σκοτάδι.

«Θες να σου πω μια ιστορία,?»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Η ιστορία του Μπότη του Μπότα

«Αυτή είναι η ιστορία του κυρίου Ντουλαπούλη», άρχισε να λέει με χαμηλή, γλυκιά φωνή.

Μια φορά κι έναν καιρό, βαθιά μέσα στο μαγικό δάσος, στο χωριό των ξωτικών, ζούσε ένα πολύ καλό, ντροπαλό και λίγο περίεργο ξωτικό.

Το όνομά του ήταν Μπότης ο Μπότας, ένα όνομα που, όπως καταλαβαίνετε, ταίριαζε απόλυτα πάνω του.

Ο Μπότης φορούσε πάντα κάτι μεγάλες και βαριές μπότες, τις οποίες δεν έδενε με κορδόνια, αλλά με μαγικά λουκέτα.

Το παράξενο ήταν πως δεν τις έβγαζε ποτέ.

Ούτε τον χειμώνα, ούτε το φθινόπωρο — ούτε καν την άνοιξη και το καλοκαίρι!

Οι κακές γλώσσες έλεγαν μάλιστα πως κοιμόταν φορώντας τες και στο κρεβάτι του.

Εκείνον τον καιρό, όμως, κοντά στο δάσος ζούσε και μια κακιά μάγισσα, η κυρία Κλοκλό.

Ήταν κακιά γιατί ποτέ δεν είχε μάθει να είναι καλή…

και γιατί ποτέ κανείς δεν της είχε δείξει αγάπη.

Της άρεσε να κυνηγά τα ξωτικά, να τα παγιδεύει και να τα κλείνει σε κλουβιά στο σκοτεινό, γεμάτο αράχνες σπίτι της.

Μια μέρα, ο Μπότης και μια παρέα ξωτικών πήγαν στις παρυφές του μαγικού δάσους για να μαζέψουν βότανα και μανιτάρια.

Δεν κατάλαβαν, όμως, πως κάποιος τους παρακολουθούσε κρυμμένος πίσω από έναν μεγάλο θάμνο.

Ναι… ήταν η κυρία Κλοκλό.

Ξαφνικά, πετάχτηκε μπροστά τους και με μια μεγάλη απόχη τα έπιασε όλα μαζί.

Πριν προλάβουν να καταλάβουν τι συνέβη, τα καημένα τα ξωτικά βρέθηκαν κλειδωμένα σε ένα κλουβί στο σπίτι της μάγισσας.

Η προσοχή της Κλοκλός έπεσε αμέσως στις βαριές μπότες του Μπότη.

«Βγάλ’ τες», του είπε, «ή θα στις βγάλω εγώ».

Ο Μπότης την παρακάλεσε να μην το κάνει, αλλά όσο έβλεπε την απελπισία του, τόσο πιο πολύ χαιρόταν εκείνη.

Έτσι, είπε ένα μαγικό ξόρκι και — κλικ! — τα λουκέτα άνοιξαν.

Οι μπότες έπεσαν από τα πόδια του Μπότη και τότε…

Ω, Θεέ μου!

Μια τόσο φοβερή μυρωδιά ξεχύθηκε, που η μάγισσα άρχισε να ιδρώνει κρύο ιδρώτα και σωριάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα.

Τα ξωτικά βρήκαν την ευκαιρία, άνοιξαν το κλουβί και το έβαλαν στα πόδια.

Ο Μπότης φόρεσε ξανά τις μπότες του και έτρεξε μαζί τους.

Όμως, λίγο πιο κάτω, κάτι τον έκανε να σταματήσει.

Γύρισε πίσω.

Πήγε κοντά στη μάγισσα, της σκούπισε τον ιδρώτα και της έδωσε λίγο νερό.

Και τότε έγινε κάτι μαγικό.

Η Κλοκλό, για πρώτη φορά στη ζωή της, ένιωσε τι σημαίνει καλοσύνη.

Από εκείνη τη μέρα έγινε καλή μάγισσα, φίλη και προστάτης των ξωτικών — και του Μπότη.

Όταν γύρισαν στο χωριό, τα ξωτικά τον υποδέχτηκαν σαν ήρωα.

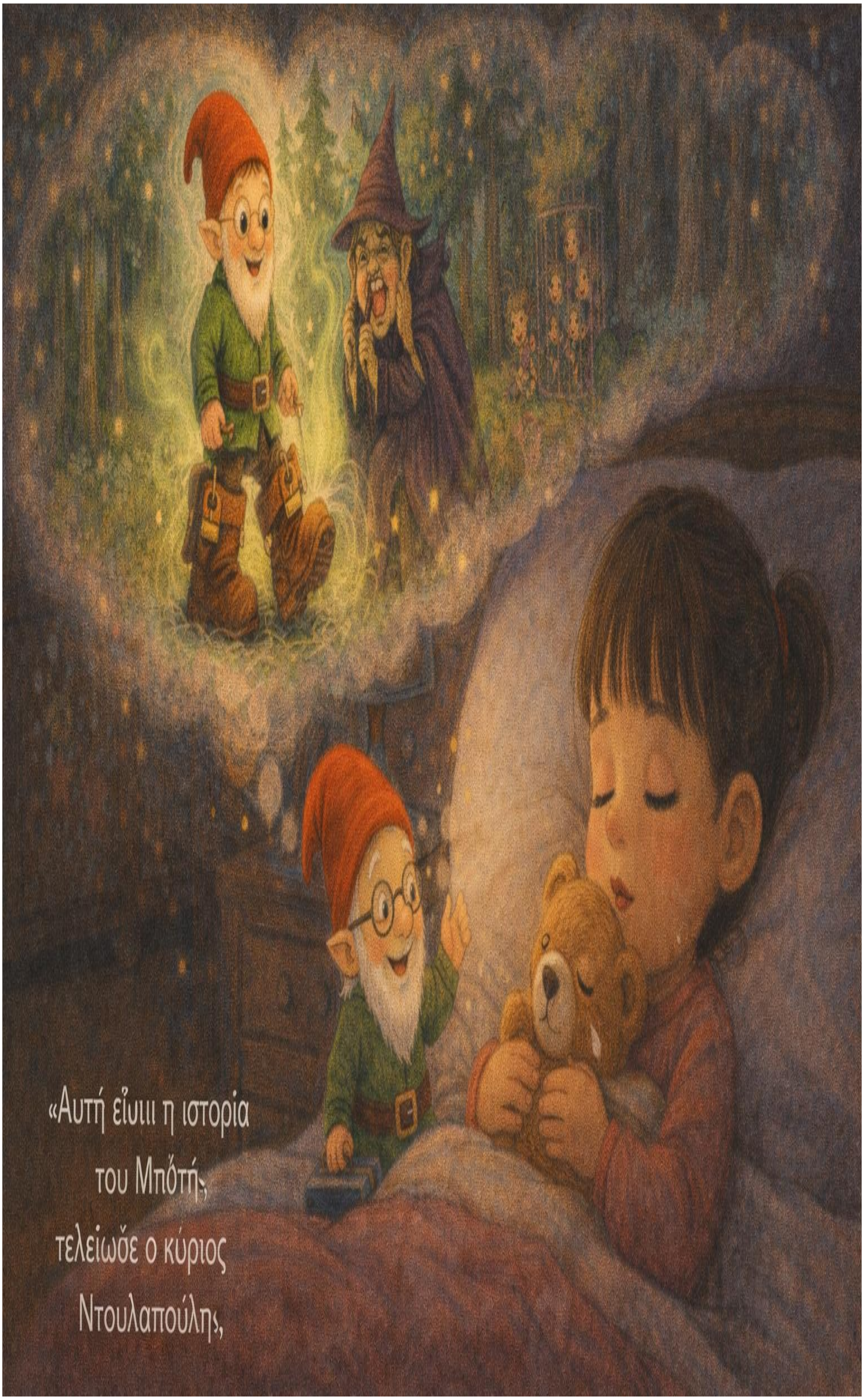
Τον έκαναν βασιλιά και τον ονόμασαν Μπότη τον Τυροπόδη τον Αγαθό, πρώτο του ονόματός του… και τελευταίο.

Γιατί ο Μπότης, μόλις έγινε βασιλιάς, κατάργησε τη βασιλεία και είπε πως τα ξωτικά πρέπει να αποφασίζουν όλα μαζί, δημοκρατικά.

«Αυτή είναι η ιστορία του Μπότη», τελείωσε ο κύριος Ντουλαπούλης.

Μα η μικρή Όλγα είχε ήδη αποκοιμηθεί…

και μια μικρή σταγόνα σάλιου κυλούσε από το στοματάκι της.

«Αυτή είυιιι η ιστορία
του Μπότη»,
τελείωσε ο κύριος
Ντουλαπούλης,

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Οι Περιπέτειες της Μικρής Όλγας στο Σχολείο

Βέβαια, δεν έλεγε ιστορίες μόνο ο κύριος Ντουλαπούλης στη μικρή Όλγα, αλλά και η Όλγα στον κύριο Ντουλαπούλη.

Του μιλούσε για το σχολείο, για τα πράγματα που μάθαινε εκεί, για τις παραστάσεις που ετοίμαζαν με τους συμμαθητές της, αλλά και για τα παιχνίδια που έπαιζε με τους φίλους της στο διάλειμμα.

Όμως, οι ιστορίες που λάτρευε περισσότερο ο κύριος Ντουλαπούλης και τον έκαναν να χαμογελά πλατιά, ήταν οι ζαβολιές που σκεφτόταν και έκανε η Όλγα μαζί με τα άλλα πιτσιρίκια.

Βέβαια, αυτές οι ιστορίες δεν άρεσαν πάντα στη μαμά της μικρής Όλγας… αλλά στον κύριο Ντουλαπούλη θύμιζαν πόσο όμορφο είναι να είσαι παιδί.

Όμως, οι ιστορίες που λάτρεωε
παρισοστορο ο κύριυς Ντουλαπούλης,
πτόυ οι ϛѵβολίεε που σκωρτστόυ
κί èκάνε η Όλγα με τα αλλα πιτοίρίκια..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ταξίδι Με Το Τρένο

Μια μέρα, η Όλγα μπήκε ενθουσιασμένη στο δωμάτιό της.

«Κύριε Ντουλαπούλη, κύριε Ντουλαπούλη!» φώναξε.

«Βγες από τη ντουλάπα, έχω να σου πω κάτι πάρα πολύ σπουδαίο!»

Ο κύριος Ντουλαπούλης, μόλις την άκουσε, πετάχτηκε έξω από τη ντουλάπα του.

Πήρε τη σκαλιστή του πίπα, χαμογέλασε και είπε:

«Είμαι όλος αυτιά.»

Τότε η Όλγα άρχισε να του διηγείται μια απίθανη εμπειρία.

Του μίλησε για κάτι μεγάλες μηχανές που σέρνουν πίσω τους πράγματα που τα λένε βαγόνια και μέσα σε αυτά μπαίνουν οι άνθρωποι για να ταξιδεύουν.

«Τις λένε τρένα», του εξήγησε.

Η Όλγα είχε ταξιδέψει με τον παππού και τον θείο της και μόλις είχε γυρίσει από αυτό το ταξίδι.

Του μίλησε για τα χωριά και τις πόλεις που πέρασαν και για το πόσο γρήγορα έτρεχαν όλα έξω από το παράθυρο του τρένου.

Του είπε πως επισκέφτηκαν όμορφα μέρη, όπως το Σινδιλίτσι και το Πλατανίτσι.

Πως στο Σινδιλίτσι έφαγε πατάτες τηγανητές με κεφτεδάκια…

και πως ένωσε δύο πιρούνια και έτρωγε «όπως οι Κινέζοι», όπως είπε η ίδια, κάνοντας όλους στο μαγαζί να τη θαυμάζουν.

Κι έλεγε… κι έλεγε… κι έλεγε.

Κι ο κύριος Ντουλαπούλης την άκουγε με χαρά, χαμογελώντας συνεχώς,

και ευχόταν από καρδιάς να μην τελειώσει ποτέ η ιστορία της.

Κί ἔλεγε...κί ἔλεγε... κί ἔλενε.
Κί ο κύριυς Ντουλαπούλης την ακύνγε μκ χωρά, καμογελἄντἄς συνεχώς,
κἄι ὲύχστἄν απὄ καρὄιαίς κα μην τελέιώὄεί πουἔ η ίστορία της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Ο Ζωολογικός Κήπος

Μιαν άλλη φορά, η Όλγα είπε στον κύριο Ντουλαπούλη για την επίσκεψή της στον ζωολογικό κήπο και για όλα τα ζώα που είδε εκεί.

Του μίλησε για τα ντροπαλά και λίγο φοβιτσιάρικα κουνελάκια, με τα οποία έπαιξε και έτρεξε.

Για τον κύριο Γαϊδαράκο, στον οποίο έδωσε μήλα να φάει.

Για τα ελάφια, που τα ρωτούσε αν γνωρίζουν τον κύριο Ρούντολφ.

Για τα μεγαλύτερα ζώα που έμοιαζαν με ελάφια, τις άλκες, αλλά και για τα πρόβατα και τις κατσικούλες.

Του είπε επίσης για τον επίμονο και περίεργο κύριο Παγώνη, που είχε φουντώσει την όμορφη ουρά του και την ακολουθούσε από πίσω.

Μα τι κουτσομπόλης που ήταν!

Όμως, η πιο παράξενη ιστορία ήταν αυτή του λαίμαργου πελεκάνου.

Ενώ η Όλγα τάιζε τις πάπιες, εκείνος πλησίασε κοντά της, άνοιξε το τεράστιο στόμα του και κουνούσε ανυπόμονα τα φτερά του, περιμένοντας κι αυτός φαγητό.

Στην αρχή η Όλγα τρόμαξε.

Ύστερα όμως, ο παππούς της της εξήγησε πως ο καημένος ο πελεκάνος ήταν γέρος και τυφλός και πλησίασε γιατί πεινούσε.

Τότε η Όλγα τον λυπήθηκε και κατάλαβε πόσο σημαντικό είναι να είμαστε καλοί και συμπονετικοί με όλους.

Ήταν, πράγματι, μια υπέροχη εμπειρία.

Ήταν, πράγματι, μια υπέροχη εμπειρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Αστεράκι μου Λαμπρό…

Δεν είναι, όμως, όλες οι ημέρες γεμάτες φως, χαρά και παιχνίδι.

Υπάρχουν μέρες δύσκολες, ακόμη κι όταν είσαι παιδί, κι αυτή ήταν ίσως η δυσκολότερη της μικρής Όλγας.

Εκεί που καθόταν στην ντουλάπα του ο κύριος Ντουλαπούλης και διάβαζε το αγαπημένο του βιβλίο, άκουσε λυγμούς. Έβγαλε το κεφάλι του έξω και είδε τη μικρή Όλγα καθισμένη στο κρεβατάκι της, με δάκρυα στα μάγουλα.

«Τι τρέχει;» τη ρώτησε απαλά.

Αφού πήρε μερικές βαθιές ανάσες, η Όλγα βρήκε τη δύναμη να του μιλήσει για τον παππού της, που δεν ήταν καλά και είχε πάει στο νοσοκομείο. Του είπε πως έμεινε εκεί για πολύ καιρό και πως σήμερα έμαθε ότι δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ κοντά της, για να παίζουν μαζί, να πηγαίνουν βόλτες και να της μαθαίνει πράγματα.

Τα μάτια του κυρίου Ντουλαπούλη βούρκωσαν. Κάθισε δίπλα στην Όλγα και της είπε:

«Θα σου πω ένα μυστικό, που το ξέρουμε μόνο εμείς τα ξωτικά.

Ο παππούς μπορεί να μην είναι πια κοντά σου, αλλά θα σε βλέπει και θα σε προσέχει πάντα από ψηλά. Έγινε ένα φωτεινό αστέρι στον ουρανό και, όταν πέσει η νύχτα, θα σου δείξω ποιο ακριβώς είναι.»

Πράγματι, το βράδυ ο κύριος Ντουλαπούλης έδειξε το αστέρι στην Όλγα. Κι εκείνο, μόλις την είδε, τρεμόπαιξε το φως του με μια διαφορετική, παιχνιδιάρικη ένταση.

Από τότε η Όλγα κοιτάζει πάντα εκείνο το αστέρι, όταν ο ουρανός είναι καθαρός, και του αφηγείται τη μέρα της και τις εμπειρίες της.

Δεν είναι πάντα οι μέρες γεμάτες, φως, χαρά και παιχνίδι.
Υπάρχουν και δύσκολες μέρες, ακόμα κι όταν είσαι παιδί.
Κί αυτή ήταν ίσως η δυσκολότερη μέρα της μικρής Όλγας.

Εκεί που καθόταν στη ντουλάπα του και διάβαζε το αγαπημένο του βιβλίο, ο κύριος Ντουλαπούλης άκουσε λυγμούς. Εβγάλε το κεφάλι του έξω κι είδε τη μικρή Όλγα καθιομένη στο κρεβατάκι της, με δάκρυά να κυλάνε στα μαγουλάκια της.

«Τι τρέχει» τη ρώτησε.

Η Όλγα, αφού πήρε μερικές βαθιές ανάσες, βρήκε τη δύναμη να του πει για τον παππου της, που δεν ήταν καλά και πήγε στο νοσοκομείο. Του μίλησε για το πόσο καιρο έμεινε εκεί και σημέρα έμαθε πως δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ κοντά της για να παιζουν μάζί και να της μαθαίνει πράγματα.

Τα μάτια του κυρίου Ντουλαπούλη βούρκωσαν.
Κάθισε δίπλα στην Όλγα και της είπε:

«Θα σου πω ένα μυστικό που το ξέρουμε μόνο εμείς τα ξωτικά.
Ο παππούς μπόρει να μην είναι μάζί σου πια, αλλά θα σε βλέπει και θα σε προσέχει πάντα από ψηλά.

Ήταν, πράγματι, μια υπέροχη εμπειρία.

Το αστέρι, μόλις την είδς, τρεμόπαιξε το φως του με μια ένταση διαφορετική και παιχνιδιάρικη.

Από τότε, η Όλγα κοιτάει πάντα εκένο το αστέρι, όταν ο ουρανός είναι καθαρός και του αφηγείται τη μέρα και τις εμπειρίες της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Ο Αποχαιρετισμός

Τα χρόνια περνούσαν, η Όλγα μεγάλωνε και γινόταν ολοένα και καλύτερη μαθήτρια.

Όταν έφτασε στην έκτη δημοτικού, είχε ήδη πάρει μαύρη ζώνη στο τάε κβον ντο, αλλά και πτυχίο γνώσης Αγγλικής γλώσσας.

Ο κύριος Ντουλαπούλης ήταν πολύ περήφανος γι’ αυτήν – όχι μόνο για τα παραπάνω, αλλά γιατί έβλεπε πως εξελισσόταν σε ένα πολύ καλό παιδί και, σιγά σιγά, σε έναν υπέροχο άνθρωπο.

Στο μεταξύ, η ταχυδρομική υπηρεσία των ξωτικών τον είχε επιτέλους εντοπίσει και του είχε στείλει γράμμα, ζητώντας του συγγνώμη για το λάθος που είχε γίνει τόσα χρόνια πριν.

Τον ενημέρωναν πως, μετά την Όλγα, θα μπορούσε να κάνει μακροχρόνιες διακοπές, ώστε να ολοκληρώσει εκείνο το βιβλίο που έγραφε και άφηνε συνεχώς στη μέση. Ως αναγνώριση των υπηρεσιών του, θα του παραχωρούσαν και μια νέα κατοικία: ένα πολύ πιο όμορφο και μεγάλο δεντρόσπιτο.

Όμως τίποτα από αυτά δεν συγκινούσε πραγματικά τον κύριο Ντουλαπούλη.

Αυτό που τον στεναχωρούσε ήταν πως θα έπρεπε να αποχωριστεί την Όλγα.

Αλλά η ζωή, είτε μας αρέσει είτε όχι, προχωρά για όλους.

Έτσι έφτασε εκείνη η μέρα που η Όλγα τελείωσε την έκτη δημοτικού και ετοιμαζόταν πια να πάει στο Γυμνάσιο. Ήταν πλέον μεγάλο παιδί και οι υπηρεσίες του κυρίου Ντουλαπούλη δεν χρειάζονταν άλλο.

Με δάκρυα στα μάτια αγκαλιάστηκαν.

Ο κύριος Ντουλαπούλης έκανε ένα μικρό «τικ» με τα δάχτυλά του… και εξαφανίστηκε.

Είχε αφήσει, όμως, στη ντουλάπα όπου έμενε ένα γράμμα για την Όλγα:

της εξηγούσε πώς θα μπορούσε να επικοινωνεί μαζί του στη νέα του κατοικία και της υποσχόταν πως κάθε καλοκαίρι θα την επισκεπτόταν, για να μιλούν για την καθημερινότητά τους και να θυμούνται τα παλιά.

Με δάκρυα στα μάτια αγκαλιάστηκόν.

Ο κύριος Ντουλαπούλης εκενε ενυ μίκρο <τίκ<

με τα δάχτυλά του... και εξαφανιατηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Επίλογος

Εδώ κάπου η ιστορία μας τελειώνει, όμως δεν θα σας αφήσουμε με την απορία για το τι απέγινε ο κύριος Ντουλαπούλης.

Κατ' αρχάς, παρέλαβε από τον φίλο του τον Μπότη τον Τυροπόδη τον Αγαθό τα κλειδιά της νέας του οικίας.

Ύστερα από λίγο καιρό κατάφερε επιτέλους να ολοκληρώσει το βιβλίο που έγραφε τόσα χρόνια και που άρεσε πολύ στα ξωτικά, στη μάγισσα Κλοκλό, αλλά και στις νεράιδες.

Το βιβλίο ήταν τόσο καλό, που ο κύριος Ντουλαπούλης αποφάσισε να αφοσιωθεί στη συγγραφή, με προτίμηση φυσικά στη λογοτεχνία για παιδιά.

Βρήκε, μάλιστα, το θάρρος να καλέσει και την παλιά του φίλη, τη νεράιδα, στο σπίτι του. Εκείνη δέχτηκε με χαρά και ενθουσιασμό και από τότε ζουν μαζί, στο όμορφο δεντρόσπιτό τους.

Και φυσικά, ο κύριος Ντουλαπούλης δεν έχασε ποτέ την επικοινωνία με την Όλγα.

Η Όλγα δεν είναι πια τόσο μικρή, όμως κάθε καλοκαίρι ο κύριος Ντουλαπούλης την επισκέπτεται και συζητούν για τα νέα τους, για τη ζωή και –πώς αλλιώς– για τις ιδέες του για το επόμενο βιβλίο του.

Γιατί, όσο μεγαλώνουμε, οι ιστορίες μπορεί να αλλάζουν…

αλλά οι αληθινοί φίλοι μένουν για πάντα.

Γιατί, όσο μεναλάνουμε, οι ιστορίες μεορεί να αλλάζούν...
αλλά οι αληδινόί φίλώι μένούν νια πάντά.